

Dromen over...

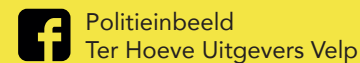

POLITIE IN BEELD

COLOFON

Website:
www.politieinbeeld.nl
www.terhoeveuitgevers.nl

Eindredactie:
Ter Hoeve Uitgevers

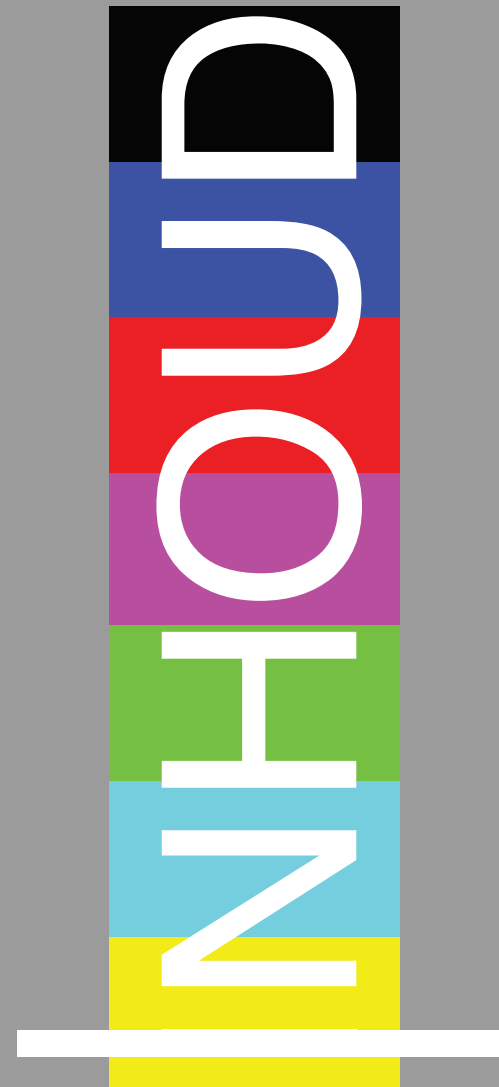
Vormgeving:
Thalia da Costa Silva

DTP en Advertentieopmaak:
Iris Maaswinkel, Marinka Overweg,
Thalia da Costa Silva

Commercieel bladmanager:
Stephanie van de Maat
Ter Hoeve Uitgevers
026 - 361 59 59

Ter Hoeve Uitgevers
Kerkallee 43c
6882 AM Velp
026 - 361 59 59
info@terhoeveuitgevers.nl
www.terhoeveuitgevers.nl

Algemene voorwaarden:
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opname of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Uitgever en auteurs verklaren dat deze uitgave op zorgvuldige wijze en naar beste weten is samengesteld, evenwel kunnen uitgever en auteurs op geen enkele wijze instaan voor de juistheid of volledigheid van de informatie. Uitgever en auteurs aanvaarden dan ook geen enkele aansprakelijkheid voor schade, van welke aard ook, die gevolg is van handelingen en/of beslissingen die gebaseerd zijn op bedoelde informatie. Gebruikers van deze uitgave wordt met nadruk aangeraden deze informatie niet geïsoleerd te gebruiken, maar af te gaan op hun professionele kennis en ervaring en de te gebruiken informatie te controleren.

Wim de Rooij | 22

Opkikker | 27

Dag van Respect | 18

Geen
taakstraf

bij geweld tegen
politieagenten | 13

Geweld tegen Boa's | ∞

Politie In Beeld is altijd op zoek naar foto's, blogs
en verhalen gemaakt dóór u vóór u!
Stuur deze naar:
Willian@terhoeveuitgevers.nl

**HEEFT U NOG KOPIJ OF IDEEËN VOOR
KOPIJ?**

Voorstelronde

33

V O O R W O O R D

DROMEN.....

Marco Borsato zong 25 jaar geleden in 1994 de nummer 1 hit “dromen zijn bedrog” maar soms komen dromen uit. Dromen doen we allemaal en iedereen heeft ze, soms zijn ze klein soms zijn ze groot.

Meer dan ooit laten jullie ook je maatschappelijke betrokkenheid zien, samen met Stichting Opkikker realiseren jullie samen droomdagen.

Trots zijn we zeker ook op de column zonder woorden, deze keer door Arjan van der Plaat. (Arjan staat in de top 10 van beste bruidsfotografen ter wereld.)

Ook in deze Politie in Beeld verteld Wim de Rooij over zijn droom die ruim 30 jaar geleden begon en volgend jaar bewaarheid wordt, zijn droom gaat hij delen met 15.000 sportende hulpverleners van over de hele wereld in zijn Rotterdam. Erkenning kan ook een droom zijn, dit lees je zeker ook in deze uitgave, zeker in Rotterdam begrijpen ze dit. Erkenning ligt dicht bij herkenning, herkenning in de geplaatste verhalen in de Politie in Beeld van jullie collega's.

De Nederlandse politiek erkent gelukkig steeds meer de problematiek van de hulpverleners, niet alleen binnen de politie maar ook bij “jullie collega's” de Boa's. Er worden nu gelukkig belangrijke stappen gemaakt, niet alleen voor in het traject maar ook achteraan met strengere “echte” zwaardere straffen voor geweld tegen hulpverleners. De tekst en slogan die veel in de media wordt gebruikt is “blijf van onze hulpverleners af”. Wij spreken hierbij de hoop uit dat dit gaat gebeuren om jullie veilig door de jaarwisseling te laten komen.

Is dit realistisch? Wij weten dit niet maar laat dat dan onze droom zijn.

**Veel leesplezier en vanaf onze kant wensen wij jullie veilige laatste maanden van dit jaar.
Ter Hoeve Uitgevers.**

VERBETERING VEILIGHEID BOA'S EN DUURZAME SAMENWERKING POLITIE

Op maandag 23 september 2019 hebben vertegenwoordigers van de politie, politievakorganisaties en boa-bonden met de minister van Justitie en Veiligheid gesproken over verduurzaming van de samenwerking tussen politie en buitengewone opsporingsambtenaren (boa's) in de openbare ruimte. Ook spraken zij over de veiligheid van boa's.

In het maatschappelijk debat geven boa's aan dat zij zich regelmatig onveilig voelen tijdens hun handhavende werkzaamheden. De boa-bonden hebben de afgelopen maanden bepleit dat boa's met 'verdedigingsmiddelen' moeten worden uitgerust. Daarnaast zijn er gemeenten, die als werkgevers voor deze categorie boa's aandacht hebben gevraagd voor de veiligheid van boa's. In de zomer zijn vervolgens verkennende gesprekken gestart over de veiligheid van boa's in de openbare ruimte.

Partijen zien het bevorderen van een professionele en duurzame samenwerking tussen politie en boa's, alsmede de veiligheid van boa's in de openbare ruimte als een belangrijk speerpunt. Zij vinden elkaar in het belang om gezamenlijk te werken aan vergroting van die veiligheid. Partijen zijn het erover eens dat het geweldsmonopolie van de Staat overeind moet blijven. Partijen realiseren zich dat de (handhaving)taken van boa's kunnen leiden tot situaties, waarin hun eigen veiligheid en de effectiviteit van de taakuitvoering in het gedrang komen. Partijen zijn van mening dat boa's daarom over die middelen moeten beschikken die nodig zijn voor de taakuitvoering. Daartoe wordt een - specifiek voor boa's geldende - regeling voor de uitrusting en bewapening opgesteld. Partijen zijn het er ook over eens dat, tezamen met die regeling, duidelijk moet zijn aangegeven wanneer en met welk doel tijdens de taakuitoefening de optionele geweldsmiddelen kunnen worden ingezet. De boa moet in dat kader deze middelen ook kunnen gebruiken om zichzelf te beschermen tegen (dreigend) lichamelijk letsel.

Tegen deze achtergrond hebben partijen gesproken over het opstellen van een gezamenlijke beleids- en uitvoeringsagenda. Het gesprek op 23 september jongstleden is daarbij het eerste in een reeks. In de komende overleggen, die ook met het lokaal bestuur (als werkgevers van de boa's) zullen worden gevoerd, wordt verder gewerkt aan de totstandkoming van een breed pakket aan maatregelen dat dit najaar concreet vorm moet krijgen. Dat betekent het volgende:

- Het duidelijker formuleren en vastleggen van de rollen en verantwoordelijkheden van boa's in de openbare ruimte.
- Het maken van goede en duurzame afspraken over de samenwerking tussen politie en boa's, waaronder de back-up door de politie.

- Het duidelijker, in een afzonderlijke regeling, regelen van de uitrusting en (optionele) bewapening van boa's, inclusief verduidelijking van het gebruik ervan, ook ter bescherming tegen (dreigend) lichamelijk letsel.
- Het zo snel mogelijk starten met pilots die, binnen de huidige regelgeving, de beleids- en uitvoeringsagenda en/of de daarin opgenomen maatregelen kunnen ondersteunen.

Richard Gerrits, voorzitter van Vakbond BOA ACP, is tevreden en opgelucht dat er nu eindelijk concrete maatregelen komen voor de verbetering van de veiligheid van boa's in de openbare ruimte en duurzame samenwerking tussen politie en boa's. Maatregelen die hard nodig zijn en die eindelijk meer duidelijkheid geven over de uitrusting en bewapening van de boa's.

"We zijn al een lange tijd bezig om de problemen waar boa's tegenaan lopen onder de aandacht te brengen. Boa's nemen een steeds belangrijkere plaats in binnen het veiligheidsdomein, terwijl zij in de meeste gevallen niet de middelen hebben om zich te verdedigen. Ook komen zij vaker in gevaarlijke situaties door onvoldoende of te late back-up van de politie. Hierdoor voelen boa's zich onveilig bij het uitvoeren van hun werkzaamheden, terwijl wel van hen wordt verwacht dat ze nu en in de toekomst steeds vaker samen met de politie optrekken. Voor de boa's is het dan ook van groot belang dat er duidelijke regelgeving komt over bewapening, hun rol en verantwoordelijkheden en de samenwerking tussen politie en boa. Dat hier nu eindelijk helderheid over komt, is het gevolg van de vele gevoerde acties. We zijn onze leden en alle andere boa's dan ook enorm dankbaar dat zij telkens weer bereid zijn om te strijden en hun nek uit te steken. Zonder hen waren we nooit zover gekomen. We hebben een belangrijke stap in de goede richting gezet." →

Vorig jaar december zijn de gezamenlijke boa-bonden gestart met actievoeren. Meer dan 100 handhavers tonen hun ongenoegen tijdens een vergadering van de gemeenteraad in Amsterdam. Onder het motto, geen verdedigingsmiddelen, geen handhaving, wordt besloten om op meerdere momenten geen bonnen uit te schrijven. De actiebereidheid van de handhavers is groot. En de druk wordt tijdens meerdere gesprekken met zowel burgemeester Halsema van Amsterdam als met de directeur-generaal van het ministerie van Justitie en Veiligheid opgevoerd. We hebben een duidelijk doel; elke boa die geacht wordt te handhaven, moet worden uitgerust met minimaal pepperspray, wapenstok en bodycam.

Koningsdag

Op Koningsdag kondigen we een werkonderbreking aan, waarna de gemeente Amsterdam een kort geding aanspant om deze actie tegen te gaan. Ondanks dat de rechter de staking verbiedt, geeft hij de gemeente wel een duidelijke tik op de vingers. De rechter spreekt de gemeente aan op hun plicht, dat zij ervoor moet zorgen dat haar werknemers veilig kunnen werken. Daarnaast oordeelt de rechter dat boa's een cruciaal deel uitmaken van de veiligheidsketen. Een belangrijke uitspraak voor boa's in Amsterdam en Nederland.

Verdedigingsmiddelen

Al deze acties leiden er toe dat burgemeester Halsema bodycams toezegt aan de Amsterdamse handhavers. Een belangrijke stap om het veiligheidsgevoel van de boa te vergroten.

Ook verzoekt Halsema minister Grapperhaus (J&V) om te onderzoeken of het begrip verdedigingsmiddelen kan worden opgenomen in de regelgeving. En indien nodig de wet- en regelgeving aan te passen.

Hierop volgend komen de gesprekken tussen politie, politiebonden, boa-bonden en het ministerie van Justitie en Veiligheid op gang. Alle partijen zijn het erover eens dat er een oplossing moet komen. In het belang van alle partijen, maar zeker ook in het belang van de burger. Dit leidt tot formele overleggen op 10 en 23 september. Alle partijen spreken tijdens deze overleggen hun intentie uit om tot een oplossing te komen en besluiten verder te werken aan de totstandkoming van een breed pakket aan maatregelen, dat dit najaar concreet vorm moeten krijgen (zoals hierboven omschreven is).

Trots

Dit hele actietraject laat zien dat we samen echt iets kunnen bereiken. Dat het lidmaatschap van een vakbond ertoe doet. Door onze achterban zijn we in staat een vuist te maken en wordt de politiek gedwongen om naar ons te luisteren. We worden gezien en dragen bij aan de professionaliteit van de boa. De gevoerde acties in Amsterdam zijn succesvol geweest, omdat zoveel boa's mee deden. En met resultaat! Een resultaat niet alleen voor Amsterdam, maar voor alle boa's in Nederland.

“Uiteraard houden we jullie op de hoogte van de resultaten van de komende overleggen in Den Haag.” ■

Rijksoverheid

GEEN TAAKSTRAF

Geen taakstraf meer bij geweld tegen politieagenten en hulpverleners

Nieuwsbericht | 14-10-2019 | 09:09

Er kan straks geen taakstraf meer worden opgelegd bij geweld tegen personen met een publieke taak. Dit betekent dat plegers van geweld tegen politieagenten en hulpverleners zoals ambulancebroeders en brandweermensen zwaarder worden gestraft. Dit blijkt uit een wetsvoorstel van de ministers Dekker (voor Rechtsbescherming) en Grapperhaus (Justitie en Veiligheid) dat vandaag in consultatie is gegaan. De maatregel is een uitbreiding van het bestaande taakstrafverbod dat vooral betrekking heeft op ernstige geweld -en zedenmisdrijven.

Geweld tegen politieagenten en hulpverleners is onaanvaardbaar. Zij handhaven de orde, treden op onder gevaarlijke omstandigheden en verlenen hulp aan mensen in nood. Niet zelden staan zij mensen bij die in acuut levensbedreigende situaties verkeren. Dat geweld moet stevig worden aangepakt en daar past geen taakstraf bij.

Politieagenten en hulpverleners komen in de uitoefening van hun taken regelmatig met geweld in aanraking. Zij hebben niet de mogelijkheid een stap terug te doen en zichzelf in veiligheid te brengen omdat hun werk juist handelend optreden vereist. Geweld tegen personen met een publieke taak vraagt om een passende reactie. Daarom zal in plaats van of in combinatie met een taakstraf, altijd een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf worden opgelegd.

De maatregel van de ministers sluit aan bij het huidige strafrechtelijk beleid om geweldplegers tegen werknemers met een publieke taak snel en streng te straffen. Zo wordt voorrang gegeven aan de opsporing en vervolging van verdachten. Ook mogen daders eerder voorlopig vast worden gezet, waardoor snelrecht en supersnelrecht mogelijk is. De strafeisen van het openbaar ministerie zijn daarbij drie keer zo hoog als in andere geweldszaken. ■

DE VLUCHTSTROOK IS ECHT VOOR NOOD EN EEN RIJSTROOK MET EEN ROOD KRUIS ERBOVEN IS ECHT VERBODEN TERREIN !

Met mijn maatje stond ik op de vluchtstrook van een van Nederlands drukste autosnelwegen. Even daarvoor waren twee automobilisten met elkaar in botsing gekomen toen ze, in de file, even niet op zaten te letten. De ene remde en de ander stond net even te laat stil. Het gevolg, een aanzienlijke schade aan beide voertuigen en deze moesten worden afgetakeld. Ook beide ego's van de bestuurders hadden een deukje opgelopen. We hadden beide voertuigen met veel gepiep en gekraak op de vluchtstrook weten te krijgen. Bij de een kwamen er allerlei vloeistoffen onder de motorkap vandaan en stonden de wielen niet helemaal meer zoals ze waren afgeleverd door de fabriek en bij de ander zat het spatbord tegen het wiel. We hadden even geen mogelijkheid om een andere plek te zoeken om de schade te regelen. Wachtend op de takelwagen stonden de betrokkenen de schadeformulieren in te vullen en wij noteerden de gegevens voor ons systeem en de afhandeling.

Ons politievoertuig stond keurig in een /end-off positie op enige afstand achter de beide beschadigde voertuigen. Het was in de tijd dat we nog niet overal boven de autosnelwegen matrixborden hadden hangen en we nog geen rode kruizen konden plaatsen. (Die naar mijn gevoel tegenwoordig, door menig automobilist (weggebruiker), wordt gezien als versiering boven de weg en niet als verplichting om de rijstrook te mijden.) Niet ver van de plek waar wij op de vluchtstrook stonden was een afrit en de file begon al op te stropen. Enerzijds sloot men aan in de file die er al was en anderzijds was hetgeen de politie op de vluchtstrook deed toch ook wel heel erg interessant. Zoals altijd stonden we veilig aan de kant. Niet tussen de auto's in, want je wist maar nooit wat er kon gebeuren. ➔

U HEEFT TOCH NIETS TE ZOEKEN OP DE VLUCHTSTROOK?

Terwijl we stonden te wachten zagen we een auto via de vluchtstrook ons naderen. De bestuurder stuurde zijn auto met een niet al te lage snelheid langs de file. Met bijna piepende banden en schuivend over het asfalt kwam de auto achter de politiewagen tot stilstand. De bestuurder bleef pontificaal in de auto zitten en maakte drukke bewegingen met zijn armen. Tikte op zijn stuur en keek ons vol spanning aan. Mijn maatje en ik keken elkaar aan met een blik van *“wat hebben we nu weer aan onze fiets hangen?”*. Ik zeg maatje, maar even voor alle duidelijkheid, hij was nog net iets groter dan ik ben en ongeveer van hetzelfde postuur. Dus zeg eigenlijk maar gewoon maat!

Op ons gemak en met ons boekje nog in de hand liepen we richting de bestuurder. Inmiddels had hij zijn auto verlaten en hing nonchalant over het portier. Ongeduldig tikkend op het raam. Dichterbij gekomen kregen we de vraag wat wij in vredesnaam op de vluchtstrook te zoeken hadden. Een beetje verbouwereerd antwoorden we: *“We doen ons werk!”* Mijn volgende vraag aan de bestuurder van de auto was: *“En wat heeft u te zoeken op de vluchtstrook?”* Het antwoord was duidelijk. Hij was op weg naar de uitvoegstrook, want hij wilde naar huis en of wij zo vriendelijk wilden zijn om onze politieauto even weg te halen, want dan kon hij er langs! Een verbaasde blik kon ik even niet onderdrukken. Mijn vraag was: *“Waarom wilt u dat wij onze auto weghalen? U heeft toch niets te zoeken op de vluchtstrook?”* Nou, daar wilde hij nog wel even een boompje met ons over opzetten en daar hadden wij nu net even geen tijd voor. Het werd bij deze meneer van kwaad tot erger. Het jij en jouw zeggen door deze man was even niet van de lucht.

Daarna verscheen zijn vingertje wijzend in onze richting en bijna tikkend op onze borst. Hij had namelijk rechten! En hij vond dat hij over de vluchtstrook mocht rijden tijdens een file. We verzochten hem vriendelijk doch zeer dringend heel snel in zijn auto te stappen en zijn weg te vervolgen via de normale rijbanen. Maar deze man was van het hardleerse type en hangend tegen zijn auto, met zijn armen over elkaar, hoorde wij hem zeggen: *“Halen jullie even jullie auto weg dan!?”* Zo heel zachtjes aan raakte mijn geduld op! Ik deed een stap naar voren en deelde de man mede dat hij nu toch zelf beter in zijn auto kon stappen en zijn weg kon vervolgen.

Licht geïrriteerd hoorde ik de man vragen: *“En wat als ik dat nu eens niet wil!”* Ik siste de man toe: *“Meneer! Ik heb werk te doen! En als ik u was zou ik nu echt heel snel in stappen, anders help ik u een handje!”* Ik hoorde mijn collega daaraan toevoegen: *“En u wilt door hem echt geen handje worden geholpen.”* De man koos eieren voor zijn geld, stapte met veel gemopper en armgebaren in zijn auto. Ik stapte de rijstrook van de snelweg op (waar nog altijd in file werd gereden) en maakte voor de man ruimte zodat hij kon invoegen. Met piepende banden en een hoop herrie vervolgde hij zijn weg. Tot mijn stomme verbazing manoeuvreerde de man zijn auto om onze politieauto en de beschadigde auto's heen, om vervolgens op volle snelheid weer de vluchtstrook op te schieten en langs de file te rijden richting de afrit! Ik moet zeggen dat ik wel even klaar was met deze man! En wat mij betreft verdiende hij een dikke prent die hij van mij ook keurig thuisgestuurd heeft gekregen!

Nadat wij de aanrijding hadden afgehandeld reden we terug naar het bureau en daar werden we onthaald door de Chef van Dienst. Zijn vraag was: *“Wat is er in hemelsnaam gebeurd op die vluchtstrook?”* Nadat wij even kort hadden uitgelegd wat daar was gebeurd, werd ook voor hem het een en ander duidelijk. Wat was nu het geval? De man die over de vluchtstrook had gereden, had zich beklaagd over het feit dat mijn maatje en ik niet onze politieauto wilde verplaatsen. Ook aan het bureau had hij zich weer misdragen en was verzocht het bureau te verlaten en toen hij dit zelfs weigerde was hij het bureau uitgezet! En volgens mij is hij nooit op tijd thuis gekomen.

Automobilisten en andere weggebruikers, de vluchtstrook is echt voor nood en een rijstrook met een rood kruis erboven is echt verboden terrein. Menig hulpverlener staat op de vluchtstrook of op een afgekruste rijstrook te werken en regelmatig worden de vouwen uit de broeken van deze hulpverleners gereden. De vluchtstrook is ook geen doorgaande weg om bij een file van A naar 8 te komen. En de vraag of een hulpverlener even zijn auto wil verplaatsen, zodat u er langs kunt... Tja, wat zal ik daarop zeggen? Op een afgekruste rijstrook rijden en dan verbaasd zijn dat u met een hulpverlener of zijn voertuig wordt geconfronteerd, dan heb je volgens mij al een aantal slagen gemist! ■

DAG VAN RESPECT

“De politie heeft in Nederland twee taken: het geven van hulp aan hen die dat behoeven en het daadwerkelijk handhaven van de rechtsorde. Geweld gebruiken doen politiemensen uiteraard liever niet, maar soms moeten ze het.”

Zo begon ik afgelopen week op het Coenecoop College in Waddinxveen mijn lezing aan leerlingen en ouders over respect en oordelen. Deze lezing gaf ik in het kader van de Dag van Respect met verhalen uit mijn voormalige werk als politieman. Hoe gaan mensen om met hulpverleners en hoe ging ik om met mensen.

Wat heb ik van mensen geleerd in het werken bij de politie? Welk gedrag vertonen mensen naar je op straat? Maar ook interactief bezig zijn en jongeren soms even laten voelen hoe het voelt als je heel dicht bij iemand gaat staan, zodat hij of zij zijn/haar werk niet meer kan doen. Ervaren wat het is als iemand “zijn mening” over jou geeft. Even uit het niets tegen iemand zeggen: *“Ik vind je lelijk!”* En dan de vraag: *“Hoe voelt dat nu?”* Meestal is het antwoordt dat het raar is als je zomaar uit het niets zulke dingen zegt. Mijn vraag is dan: *“Maar waarom doen we het dan wel naar anderen of politiemensen?”* Ik geef toch alleen mijn mening. Het is mijn mening! Toch? Maar kan mijn mening niet beledigend zijn voor anderen? En moet ik die altijd en overal kunnen geven? Of moet ik soms even wachten?

Als de politie vraagt of je weg wilt gaan. Ga je dan ook of blijf je staan? Of roep jij dan heel hard dat de grond waar je staat vrij is en dat jij overal mag staan waar je wilt? Ik probeer aan jongeren uit te leggen dat we regels en wetten in Nederland hebben afgesproken en dat iedereen zich daar aan moet houden. En dat wanneer je je niet houdt aan de regels daar consequenties aan vastzitten. We kunnen niet alles gooien op het geven van “mijn” mening of dat we overal mogen staan. Voor iedereen gelden regels en wetten. De politie is er om deze wetten en regels te handhaven. En als je deze regels of wetten overtreedt, dan moet je niet klagen over de consequenties. Politiemensen voeren deze regels en wetten uit zonder te oordelen of te veroordelen.

Ook de politiemensen moeten zich houden aan de regel- en wetgeving. Zij moeten verantwoording afleggen over wat zij doen. Hoe snel oordelen we over mensen? Doen we dat binnen 1, 2, of 10 seconden? En op grond waarvan oordelen we dan. Doen we dat op grond van kleding, huidskleur, haardracht of gewoon ons referentiekader? We oordelen vaak zonder mensen te kennen. Ook ik heb mijn oordeel gehad over mensen die ik tegenkwam op straat en die ik niet kende. Ook ik heb in het verleden wel eens verkeerd geoordeeld en soms mensen veroordeeld. Want voor het woordje “oordelen” hoeven we maar een woordje te zetten en dan krijgt het een hele andere setting. Zet het woordje “ver” voor oordelen en je hebt “veroordeelen” en dat is toch heel iets anders. Ik heb in de jaren bij de politie geleerd om mijn oordeel soms even uit te stellen. ➔

Terwijl ik deze blog schrijf kijk ik naar de televisie en zie ik op mijn facebook en twitter collega's zich klaar maken voor de intocht van Sinterklaas. Een kinderfeest, maar dit jaar met een bijzondere lading. Ik ga geen oordeel vellen over goed en kwaad, want in alle argumenten zit wel iets. Ik kijk naar de beelden, zie op een plein mensen staan en ik zie collega's door het beeld schuiven. Beheerst en in alle rust en toch ontstaat er onrust. Ik hoor klachten over het weg moeten van die plaats. Waarom? Je wist dat je daar niet mocht staan. De politie stuurde je daar niet weg op grond van je afkomst, huidskleur, je kleding of hoe je je haar droeg. Nee, je hield je niet aan de regels! Het zijn de regels die we hebben afgesproken en de politiemensen handhaven deze regels. Niet voor zichzelf, maar voor iedereen op het plein.

Vanochtend las ik dat een groep jongeren weer politiemensen en ambulancepersoneel heeft bedreigd en gehinderd. De politie moest een cordon vormen rond de ambulance. Het moet toch niet gekker worden! Maar zo herkenbaar! Bij dit incident wordt een verdachte aangehouden voor belediging. Of gaf hij alleen zijn mening? Hij zal volgens hemzelf en de omstanders wel op een vrij stuk grond hebben gestaan en dan mag je alles zeggen. Maar ook hij moet niet klagen dat hij is aangehouden. Net als de aanwezige omstanders vandaag niet moeten klagen over de misschien wel blauwe plekken, die ze opliepen van een tik met een wapenstok! Want ze hadden er ook voor kunnen kiezen om weg te gaan en zich aan de regels te houden. Af en toe vraag ik me wel eens af hoe ik dit nu weer moet uitleggen bij mijn volgende presentatie aan jongeren. Hoe moet ik aan jongeren uitleggen dat zij zich aan de regels, die we met zijn allen hebben afgesproken, moeten houden, terwijl volwassenen dat niet doen.

Hoe leg ik uit aan jongeren dat we elkaars mening moeten respecteren? Als volwassenen het tegendeel laten zien. Hoe leg ik uit dat je soms zelf in de hand hebt hoe de confrontatie met de politie afloopt. Jij beslist zelf of je je aan de regels en wetten wilt houden. Niet klagen over de consequenties als je dat niet doet. De politiemensen voeren hun taak uit. Een taak die velen niet kunnen of willen doen. Na de presentatie op het Coenecoop College werd ik aangesproken door een ouder. Zij vertelde mij dat ze met tegenzin was gekomen, maar dat ze met een tevreden gevoel en een ander beeld naar huis ging. Het zou mooi zijn als meer mensen zouden inzien dat ze respectvol en zonder vooroordeel met elkaar moeten omgaan. ■

HULDIGING DEELNEMERS WPFG CHENGDU DOOR ROTTERDAM

Woensdag 4 september was een bijzondere en historische dag voor de deelnemers aan de World Police & Fire Games 2019 (WPFG) in Chengdu. Voor het eerst, werd het gehele team wat deelgenomen had aan de WPFG, gehuldigd. Dit werd georganiseerd door de Stichting WPFG Rotterdam 2021 in samenwerking met de gemeente Rotterdam.

De plechtigheid vond plaats op het stadhuis van Rotterdam met prachtige toespraken van Burgemeester Ahmed Aboutaleb en directeur van de Veiligheidsregio Rotterdam Arjan Littooi. Deze bedankten in hun toespraken alle hulpverleners voor hun inzet, soms met gevaar voor hun eigen leven, voor een veilige en leefbare samenleving.

Tevens werd al even vooruitgekeken naar de WPFG 2021 die in Rotterdam gehouden gaan worden. Dat moet een groot dank je wel worden voor alle hulpverleners. Niet alleen voor de Nederlandse hulpverleners maar ook voor hen die waar ook ter wereld leven en daar in actie komen.

Tijdens de plechtigheid kregen de deelnemers een mooi speldje uitgereikt en een Hollandse lekkernij. Daarnaast werd de WPFG vlag, die tijdens de sluitingsceremonie in Chengdu was overgedragen aan een delegatie van Rotterdam, overhandigd aan verantwoordelijk wethouder van Langen die deze veilig opborg in de kluis van het stadhuis. ■

CEO WIM DE ROOIJ: “Ik heb een droom”

Wim de Rooij, CEO World Police & Fire Games Rotterdam 2021: “Daar sta je dan in Chengdu met de World Police & Fire Games (WPFG) vlag in je handen. Na 30 jaar deel te hebben genomen aan deze geweldige evenement, begint een droom eindelijk uit te komen. Waarom de droom?”

“Ik heb een droom”

Terug in 2013 tijdens onze bid presentatie in Belfast, opende ik mijn speech met “Ik heb een droom”. Mijn woorden hadden niet dezelfde intentie als Dr Martin Luther King, de welbekende verdediger voor gelijke mensen rechten. Nee, mijn droom was om de World Police & Fire Games naar Rotterdam te brengen, en de deelnemers en hun familie en vrienden kennis te laten maken met deze mooie stad. In alle jaren dat ik bij de WPFG betrokken ben geweest, ben ik altijd met heel veel vriendelijkheid en warmte ontvangen in de steden waar de WPFG zich op dat moment bevond. Het laat je beseffen dat Rotterdam ook een stad is die dit alles te bieden heeft, en in mijn droom kan ik alles al zien gebeuren.

“Mijn Rotterdam”

Maar hoe organiseer je zo’n evenement? Dat kan je niet alleen; je hebt heel veel hulp nodig. Deze hulp komt van een enthousiaste raad van bestuur, een toegewijd management team en een hard werkend organisatie comité. En natuurlijk is het niet het geval dat iedereen zo hard werkt om mijn droom werkelijkheid te maken. De droom is waar het begon, maar nu zijn er zo veel meer interesses bij betrokken in zo’n mega evenement zoals deze. Maar ik kan je verzekeren dat wanneer de Games in Rotterdam officieel wordt geopend in 2021 door de president van de wereld federatie, dat ik dan even terugdenk aan mijn droom en ik dan een traantje wegpink. Ik ben enorm trots dat de World Police & Fire Games plaats zal vinden in Rotterdam. ■

www.opkikker.nl

“OPKIKKTERDAGEN VERBREDEN JE BEELD VAN DE MAATSCHAPPIJ”

Tijdens hun Opkikkerdag voor chronisch zieke dochter Catootje, kwam dienstverlenende agent Elmer Kruger (38) tot de ontdekking dat er veel van zijn collega's rondliepen. Bij het politiebureau van Stichting Opkikker helpen agenten met man en macht om langdurig zieke kinderen en het gezin in het zonnetje te zetten. De kinderen krijgen een politiepak aan, maken een ritje in een politieauto en vangen samen met de agenten een boef. Elmer wist meteen dat hij dit ook wilde doen. 'De enthousiaste reactie van de kinderen als je vertelt dat je die dag collega's bent, is fantastisch.' →

Elmer Kruger heeft hart voor de politie. Hij begon jaren geleden bij de Koninklijke Marechaussee en is in 2011 overgestapt naar de politie waar hij werkzaam is als dienstverlenende agent. Daarnaast heeft hij de neventaken van familieagent en politieschipper. In zijn vrije tijd helpt hij graag bij het politiebureau van Stichting Opkikker.

Chronisch ziek

‘Toen onze jongste dochter Catootje werd geboren, veranderde ons leven flink. Ze heeft vanaf haar geboorten een long- en slokdarmafwijking. Daardoor heeft ze chronische longontsteking en voedingsproblematiek. Inmiddels heeft ze een PEG-sonde waar ze voeding door binnenkrijgt. Naast deze afwijkingen lijdt ze ook aan het turner syndroom. Dat is een chromosoomafwijking die alleen vrouwen kunnen krijgen. Normaalgesproken hebben vrouwen twee X-chromosomen en Catootje heeft in 75% van haar chromosomen maar één X-chromosoom. De gevolgen zijn dat ze hoogstwaarschijnlijk onvruchtbaar is en zonder hormonen niet langer wordt dan 1.50 meter. Door de jaren heen kunnen er nog bijkomende afwijkingen ontstaan zoals hart- en nierproblemen. In het begin was dit een schok. Je baalt dat jou dit overkomt en bent verdrietig. Mijn vrouw is gestopt met werken om te zorgen voor Catootje. Dit heeft ze twee jaar gedaan. Sinds een jaar werkt ze weer drie dagen per week. Ik werk onregelmatig. Daarnaast hebben we ook een andere dochter genaamd Lot (7). Hierdoor moeten we alles in ons leven goed plannen. We lopen vaak op ons tandvlees en al die zorgen knagen aan je. *‘Als je foto’s van mij van tien jaar geleden ziet, dan schrik je. Ik ben echt oud geworden en heb veel rimpels. Dat zijn helaas geen lachrimpels maar fronzen.’*

Opkikkerdag

‘We zijn vaak te vinden in het Emma Kinderziekenhuis. Pedagogisch medewerkers zagen dat er een grote last op ons gezin rustte. Daarom vroegen ze of we een Opkikkerdag van Stichting Opkikker wilden. Zij organiseren dagen voor langdurig zieke kinderen en het gezin. Dat aanbod hebben we met beide handen aangepakt. De Opkikkerdag was fantastisch. Omdat we zo onwetend waren, gingen we er heel open in. Vanaf minuut één werden we op handen gedragen en werd alles geregeld. Even ging het door me heen of we dit wel verdiend hadden. Al snel verdween deze gedachten en lieten we ons meeslepen in de activiteiten. We bezochten een toneelstuk, kregen een fotoshoot, gingen naar het kabouterhuisje en het paleis en reden rond in een koets. Dat was allemaal geweldig. Het mooiste vonden wij dat je even op een voetstuk wordt gezet. Als je kind al heel lang ziek is, dan wordt het **‘normaal’**. Je raast altijd door. Tijdens de Opkikkerdag werd erkent dat we een zware tijd hebben gehad en werden we even uit die situatie gehaald. Ze besteden aandacht aan de leuke dingen. Dat vond ik supermooi. Onze oudste dochter Lot heeft best een knauw gekregen door de situatie van haar zusje. Als mensen je zien lopen en een slangetje zien hangen, dan gaat meteen de aandacht naar Catootje toe. Dat nu ook Lot volledig in het zonnetje werd gezet, was fantastisch.’ ➔

Vrijwilligerswerk

Op Center Parcs De Eemhof, waar de Opkikkerdagen plaatsvinden, zijn verschillende Opkikkerlanden waar je onder andere een paleis en kabouterhuisje vindt. Dat er ook een politiebureau is nagebouwd, wist ik niet. We liepen er tijdens onze Opkikkerdag langs op en raakten aan de praat met een agent. Hij gaf aan dat het liefdewerk was en dat hij er heel gelukkig van werd. Eenmaal thuis besloot ik deze collega te mailen. De Opkikkerdag had zoveel indruk op ons gemaakt. Ik wilde ook wat betekenen. Toen ik hier mijn wijkteamchef over vertelde, was ook hij meteen enthousiast. Sinds die tijd gaan we samen een paar keer per jaar helpen bij Opkikkerdagen. Veel kinderen vinden de politie spannend. Ze worden er bang van. Het is belangrijk om zo snel mogelijk het ijs te breken. Je helpt ze bij het aantrekken van het politiepak en vertelt dat je die dag collega's bent. De enthousiaste reactie die dan volgt bij de kinderen is fantastisch. Dan kruipen ze al heel snel uit hun schulp en ontstaan er mooie situaties. Ze zetten alles op alles om je te helpen en zijn daarna doodmoe. Soms kom je ook stille kinderen tegen die alleen naar je kijken. Aan het eind van de dag sta je ze uit te zwaaien en zie je ze in de auto zitten met een grote glimlach. Ze draaien het raampje naar beneden en roepen: 'jullie zijn de grote helden'. Dan denk je, wauw. Het is zo leuk dat een gezin daarop terug kan kijken en dat het zoveel indruk maakt. Een leuke bijkomstigheid is dat je de kans krijgt om de politie goed op de kaart te zetten. 'Ik vind het belangrijk dat mensen weten dat er in het vak van politieagent warme mensen zitten met het hart op de goede plek.'

Veel voldoening

Ik haal veel voldoening uit mijn vrijwilligerswerk voor Stichting Opkikker. Als je je opgeeft, wil je echt iemand een onvergetelijke dag bezorgen. Daar doe je op dat moment alles voor. Ik zou wel meer agenten op de Opkikkerdagen willen zien. Je leert er veel van. Als agent kom je bij veel rottigheid en ellende. Je ziet vaak huiselijk geweld situaties. Opkikkerdagen verbreden je beeld van de maatschappij en van gezinnen. Het leert je waarderen wat je hebt en hoe het ook anders kan. Het heeft mij echt veel gebracht. ■

Zou je het ook leuk vinden om een keer als politieagent te helpen tijdens een van de Opkikkerdagen? Of wil je je op een andere manier inzetten? Neem een kijkje op www.opkikker.nl of stuur een e-mail naar info@opkikker.nl.

EVEN VOORSTELLEN

DE GEZICHTEN ACHTER POLITIE IN BEELD.

De slogan van Politie in Beeld is “voor jullie door jullie”. Wij maken al acht jaar lang dit geweldige magazine voor jullie, dit doen wij met veel passie en plezier. Jullie hebben inmiddels de weg gevonden naar ons en we maken dit magazine nu meer dan ooit samen met jullie. Graag stellen wij ons even kort voor, wij zijn twee van de mensen die dagelijks bezig zijn met dit mooie project.

“ VOOR JULLIE DOOR JULLIE ”

Ik ben **Charity Arents**, 24 jaar oud en woon in Velp.

Als artdirector ben ik binnen Ter Hoeve Uitgevers verantwoordelijk voor alle grafische uitingen, dit doe ik natuurlijk niet alleen maar doe ik met een heel leuk team vormgevers en altijd in overleg met de bladmanagers voor politie in beeld dus met Stephanie.

Ik ben opgegroeid in een familie van vormgevers dus dit zit echt in mijn bloed, na mijn opleiding ben ik aan de slag gegaan als vormgever en kreeg ik al snel de kans om leiding te gaan geven aan de complete studio binnen onze uitgeverij.

Mijn motto is dan ook “alles wat goed is komt snel” juist omdat ik op jonge leeftijd in dit mooie vak ben begonnen is er altijd een gezonde druk om mij zelf te bewijzen en voor een mooi eindproduct te zorgen.

In de “snelle” wereld van uitgevers vol met deadlines is er gelukkig altijd wel een moment te vinden van rust en zeker ook van plezier, ik denk dat de foto van mij en Stephanie dat ook zeker uitstraalt. ➔

EVEN VOORSTELLEN

Ik ben **Stephanie** van de Maat 28 jaar jong en woon in het mooie Ede.

Ik was al jaren werkzaam in de commerciële sector maar was op zoek naar meer dan alleen een functie van telefonische verkoopster. De nieuwe uitdaging vond ik als bladmanager bij Ter Hoeve Uitgevers Juist omdat wij als uitgever een full-servicebureau zijn loopt dit ook als rode draad door onze organisatie.

Een organisatie zonder al te veel hiërarchie en waar meedenken gewaardeerd wordt. Elke keer meedenken over de inhoud van de Politie in Beeld maakt het dat ik de adverteerder nog beter kan begeleiden en adviseren. De band die je dan met je contacten opbouwt gaat dan een stuk verder dan alleen het commerciële aspect.

Niet alleen serieus zijn maar ook met een glimlach en zeker ook met mijn eigenwijsheid zo af en toe tegengas geven is wel aan mij besteed, zo houden wij elkaar scherp en houden we het voor onszelf ook interessant. ■

Wij doen het met jullie voor jullie.

Z O N D E R WOORDEN

Foto's: Arjan van der Plaat
voor stichting Opkikker

COLUMN

